

Република Србија
Тужилаштво за ратне злочине

**ЗАВРШНА РЕЧ ТУЖИЛАШТВА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
У ПРЕДМЕТУ „ТУЗЛАНСКА КОЛОНА (ЈУРИШИЋ)“**

21. септембар 2009.

Поштовано Веће – господо судије,

У протеклом готово трогодишњем периоду, рачунајући у трајање претходни кривични и кривични поступак заједно, правосудни органи Републике Србије интензивно су се бавили једним од нерешених предмета пренетих у надлежност из бившег Војног суда у Београду, ткз. случај „Тузланска колона“.

Истрага је отворена против шест окривљених лица да би у току трајања поступка, због смрти једног окривљеног, према њему истрага била остављена.

Руковођени професионалним приступом, овлашћењима домаћег законодавства и једним од начела хуманитарног ратног права - да све државе имају право и обавезу да гоне учиниоце кривичних дела ратних злочина без обзира на место извршења дела када се извршиоци затекну на њеној територији, правосудни органи Републике Србије извели су пред лице правде оптуженог Јуришић Илију, за кривично дело употреба недозвољених средстава борбе из чл.148. ст.2. у вези ст.1. КЗ СФРЈ, по његовом лишењу слободе на територији Републике Србије 11.05.2007.године.

По завршетку истраге, против Јуришић Илије је подигнута оптужница КТРЗ.бр.5/04 од 09.10.2007.године, а против остале четворице осумњичених лица раздвојен поступак.

У јавности Републике Србије, а највероватније и у јавности неких других средина бивше СФРЈ, случај „Тузланска колона“ је болно питање бивше ЈНА, – легалне и легитимне оружане снаге бивше СФРЈ. Истина о судбини великог броја припадника 92.мтбр., из касарне „Хусинска буна“ у Тузли дуго времена је измицала свом утврђивању на једино за то меродавном месту – у судском поступку.

Дакле, пред нама је законска обавеза да у случају „Тузланска колона“ утврдимо шта се и како догодило 15.маја 1992.године. Тужилаштво за ратне злочине, Окружни суд Већа за ратне злочине и одбрана опт.Јуришића, у томе имају активну улогу и велику одговорност. Сложићемо се да је на судећем већу најделикатнији задатак, јер је потребно поступак спровести на такав начин да се задовољи правда према свим учесницима догађаја на Брчанској Малти а посебно према жртвама и да се притом не повреди право оптуженог на одбрану. Уверен сам да је ово Веће кадро одговорити постављеној обавези.

Поштовано Веће,

У даљем излагању своје завршне речи, ради лакшег праћења, презентираћу њен садржински концепт заснован на одредби из чл.344. Законика о кривичном поступку.

Наиме, све изведене доказе на којима се може засновати пресуда нећу збирно наводити, већ ћу их појединачно означавати приликом њихове оцене, затим ћу изнети укратко њихову основну садржину и цитате упечатљивих и сликовитих казивања оштећених и сведока.

Доказе и оцену чињеничног стања презентираћу редоследом догађања наведених у чињеничном опису диспозитива прецизиране оптужнице, а не њиховим редоследом извођења на главном претресу или пак раздвајањем по неком другом основу.

На главном претресу одржаном на више рочишта у дужем временском периоду, изведени су бројни докази којима је на несумњив начин потврђена прецизирана оптужница КТРЗ.бр.5/04 од 18.09.2009.године, подигнута против Јуришић Илије, за кривично дело употреба недозвољених средстава борбе из чл.148. ст.2. у вези ст.1. КЗ СФРЈ, при којој остајем у потпуности.

Наиме, на главном претресу је утврђено да је за време оружаних сукоба на територији Босне и Херцеговине (БиХ), бивше Републике Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), који сукоби су се водили: између наоружаних формација на страни Бошњачког, Хрватског и Српског народа у периоду од почетка 1992. до 1995.године, и између наоружаних формација Бошњачког и Хрватског народа са једне стране, са оружаним формацијама Југословенске Народне Армије (ЈНА), бивше оружане снаге СФРЈ са друге стране, у периоду прве половине 1992.године, и, да је у том времену дошло и до инкриминисаног догађаја на Брчанској Малти у Тузли на следећи начин:

Дана 15.05.1992.године, у Тузли, оптужени Јуришић Илија је као припадник Бошњачке и Хрватске стране у сукобу – у својству дежурног у Оперативном Штабу Служби јавне безбедности у Тузли, и, са овлашћењима издавања

наредби свим наоружаним формацијама, ове стране у сукобу на подручју Тузле, које су биле под командом тог Оперативног штаба, кршио правила међународног права из чл.19. Женевске Конвенције за побољшање положаја рањеника и болесника у оружаним снагама у рату од 12. августа 1949.године (И Женевска конвенција која је ратификована од стране ФНРЈ „Сл. Лист“ бр.24/50) и правила из чл. 21. и 37. ст.1. Допунског Протокола уз Женевске Конвенције од 12.08.1949.године о заштити жртава међународног оружаног сукоба (Протокол И), тако, што је супротно раније постигнутом споразуму између БиХ и Савезне Републике Југославије (СРЈ, државе бивших република СФРЈ), о мирном повлачењу ЈНА са територије БиХ на територију СРЈ, у вези ког споразума је Предсједништво БиХ донело Одлуку број 02-11-327/92 од 27.04.1992.године, о мирном повлачењу јединица ЈНА са територије БиХ, и с тим у вези супротно претходно постигнутом споразуму између представника цивилне и војне власти Тузле са командантом касарне ЈНА „Хусинска буна“ у Тузли, потпуковником Дубајић Милом, о мирном измештању 92.моторизоване бригаде ЈНА из ове касарне правцем: Касарна „Хусинска буна“ – Скојевска улица – Брчанска Малта – Симин Хан – Бјељина – СРЈ, на дан 15.05.1992.године, који Споразуми и Одлука су Команди ЈНА уливали поверење да током измештања неће бити нападнути, за коју Одлуку и Споразуме је оптужени знао; а, поступајући смишљено, по унапред, од стране Кризног Штаба Предсједништва СО-е Тузла, планираном и организованом перфидном плану за напад на колону ЈНА, у намери да се изигра створено поверење, око 19 часова напред наведеног дана, у времену док је обављао командну дужност - дежурни у Оперативном Штабу СЈБ Тузла, након пријема наредбе за напад од претпостављеног старешине – команданта Оперативног штаба и начелника СЈБ Тузла Бајрић Меха , путем радио везе, из Оперативног Штаба, непосредно свим наоружаним јединицама Територијалне одбране, Служби јавне безбедности и Патриотске Лиге, које су биле распоређене и у борбеној готовости спремне за напад на положајима у оближњим зградама и уређеним заклонима на правцу кретања маршевске колоне ЈНА, издао наредбу за напад у тренутку када је одвојени део колоне мирно пролазио кроз раскрсницу на Брчанској Малти, па је тако употребио недозвољени начин борбе забрањен по међународном праву, на основу које наредбе су распоређени снајперисти прво пуцали и убијали возаче војних возила, тако их заустављали и блокирали даљи пролаз колоне ЈНА одобреним правцем измештања, потом пуцали и убијали војнике превозене у возилима који нису били организовани за борбу нити у могућности пружања отпора, а у колони су том приликом напали и уништили видно и прописно обележена санитарска војна возила и убили и ранили један број припадника ЈНА који се превозио у тим возилима, којом приликом су лишена живота најмање 51, а рањена најмање 50 припадника ЈНА и уништен већи број војних и санитарских војних возила.

Поштовано Веће,

Република Босна и Херцеговина (БиХ) пре проглашења своје независности од 3. марта 1992.године, била је једна од република Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. Република БиХ, призната је као самостална држава 6. априла 1992.године од стране Европске заједнице, а примљена у Уједињене Нације, Резолуцијом од 22. маја 1992.године.

Не улазећи у мотиве и разлоге оружаног сукоба у БиХ, са сигурношћу се може закључити из више докумената и из сведочења на главном претресу, да је почетком 1992.године, на територији БиХ, био већи број оружаних сукоба који су се нарочито интензивирали после проглашења њене независности, за коју независност није био Српски народ у БиХ. Оружани сукоби су се водили на целој територији БиХ између наоружаних формација на страни Српског, Бошњачког и Хрватског народа, почев од 1992.године па све до „Дејтонског споразума“ из 1995.године, и имали су карактер грађанског рата. Али, оружаних сукоба је било и између наоружаних формација бошњачко-хрватских снага и оружаних снага бивше ЈНА.

Бивша држава СФРЈ имала је своје оружане снаге под називом Југословенска Народна Армија, стациониране у касарнама на целој својој територији, па дакле и на територији БиХ.

Након сецесије неких република и коначног распада бивше СФРЈ, као њен правни следбеник, формирана је држава Савезна Република Југославије (СРЈ), која је у свом саставу имала две бивше републике СФРЈ: Републику Србију и Републику Црну Гору.

Готово од самог почетка 1992.године, на територији БиХ забележени су и бројни оружани напади на касарне ЈНА од стране наоружаних формација Бошњачког, Муслиманског и Хрватског народа.

У намери спречавања оружаних сукоба између наоружаних формација Бошњачког и Хрватског народа с једне стране и ЈНА са друге, између двеју република, БиХ и СРЈ, током априла 1992.године склапа се споразум о мирном повлачењу ЈНА са територије БиХ на територију СРЈ, у вези ког споразума је Предсједништво БиХ донело Одлуку број 02-11-327/92 од 27.априла 1992.године о мирном повлачењу једница ЈНА са територије БиХ.

Општина Тузла налази се у источном делу БиХ и она је такође била захваћена оружаним сукобима који су се водили између наоружаних формација Бошњачког, Српског и Хрватског народа, као и оружаног сукоба између наоружаних формација Бошњачког и Хрватског народа са једне стране и припадника ЈНА као оружане снаге бивше СФРЈ, са друге стране.

Постојање оружаног сукоба између наоружаних формација Бошњачког и Хрватског народа са једне стране и припадника ЈНА са друге, произилази из чињеница да су ове наоружане формације пре 15.маја 1992.године, на подручју ширег реона Тузле – у Калесији убиле једног заставника ЈНА и заробиле више припадника ЈНА, који су се налазили на одслужењу војног рока у Касарни „Хусинска буна“.

Дакле, може се са сигурношћу закључити да се у свако релевантно време, између страна у сукобу у Републици БиХ, одвијао оружани сукоб довољног обима и интензитета тако да има основа примени ратног права из Женевске конвенције за побољшање положаја рањеника и болесника у оружаним снагама у рату од 12.августа 1949.године (И Женевска конвенција, која је ратификована од стране ФНРЈ „Службени лист“ бр.24/50) и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949.године о заштити жртава међународног оружаног сукоба (Протокол И).

Постигнутим споразумом, између представника БиХ и СРЈ о мирном повлачењу ЈНА са територије БиХ на територију СРЈ, као крајњи датум извршења утврђен је дан, 19.мај 1992.године.

У граду Тузли, налазила се касарна ЈНА која је носила име „Хусинска буна“, чији је командант касарне био потпуковник ЈНА Дубајић Миле. Потпуковник Дубајић, по основу постигнутог споразума између БиХ и СРЈ и донете одлуке Предсједништва БиХ од 27. априла 1992.године, и овлашћењима своје претпостављене команде водио је конкретне преговоре са представницима цивилне и војне власти у Тузли о мирном измештању ЈНА у првој половини маја, као и на сам дан 15. мај 1992.године. Преговори су вођени између председника Предсједништва и председника Кризног Штаба Предједништва СО-е Тузла Бешлагвић Селима, команданта Штаба Територијалне одбране Тузла, Делибеговић Енвера и начелника станице Јавне безбедности Тузла Бајрић Меха са једне стране, те потпуковника Дубајића са друге стране. Постигнутим споразумом утврђен је дан измештања 92.моторизоване бригаде (мтбр) из касарне „Хусинска буна“ на дан 15.маја 1992.године као и правац измештања: Касарна „Хусинска буна“ – Скојевска улица – Брчанска Малта – Симин Хан – Бјељина – СРЈ. Представници цивилне и војне власти Тузле, потпуковнику Дубајићу гарантовали су мирно измештање одобреним правцем у ком уверењу су га одржавали све време током постизања споразума, док су у тајности спремали оружани напад на колону у реону Брчанске Малте.

Напред наведене одлучне чињенице утврђене су сведочењем на главном претресу пре свих: команданта Касарне „Хусинска буна“ Дубајић Мила, од 15.05.2008.године, Нонковић Уга, од 10.10.2008.године, Абдулах Манца, од 16.05.2008.године.

Међутим, одмах по отпочињању преговора о мирном измештању ЈНА из Касарне „Хусинска буна“, Кризни Штаб Предсједништва СО Тузла вршио је убрзане припреме на војном запоседању одобреног правца измештања. Уређење заклона, друге припреме и запоседање наоружаним јединицама БиХ: Територијане одбране, Служби јавне безбедности и Патриотске Лиге, нарочито је интензивиранио на сам дан измештања 15. маја 1992.године.

Докази за напред утврђене чињенице су: наређење Кризног штаба СО-е Тузла Стр.пов.бр.03/11-20/92 од 04.05.1992.године и извештаји командира ратних полицијских станица у Тузли: „Славиновићи“, „Брчанска Малта“, „Сјењак“....

- наређење Кризног штаба Предсједништва СО-е Тузла.

Тачка 3. „Припремљене фортификацијске препреке (крстила, јеж, средства за рушење) одмах ставити на планирана мјеста...“

Тачка 7. „Командовање јединицама вршиће: за јединице МУП-а Оперативни штаб СЈБ Тузла на челу са Мехом Бајрићем... у духу наређења Кризног штаба Предсједништва“

- извештаји ратних полицијских станица МУП-а Тузла:

Извештај ратне полицијске станице „Славиновићи“ од 07.12.1992.године:

Цитирам: „Митраљеска гнијезда била су смјештена на Гушића брду, а снајперска су распоређена по блоку М и ХБ, а њихов задатак је био да стално контролишу кретање тадашњих војника и њихово задржавање“

„У мјесту Славиновићи који је покривала ратна полицијска станица „Славиновићи“ била су два мјеста на путу минирана и то у непосредној близини вулканизера и оба на путу Тузла – Бијељина.“

Извештај ратне полицијске станице „Брчанска Малта“ број 139, без читљивог датума:

Цитирам: „Тако нпр. на кули Ф био је постављен митраљезац са помоћником или по потреби снајпериста, који је имао задатак да осматра околне зграде и по потреби елиминише противничке снајперисте“.

„...станица је располагала са једном фиксном радио-станицом која се налазила у дежурној служби, која није баш најбоље функционисала и директан телефон“.

„...на самој раскрсници Брчанска Малта постављене су запрете у облику слова

Х... у Титовој улици у близини моста направљен је грудобран од врећа са пјеском, као и на пункту у Новом насељу у Солини.“

Извештај ратне полицијске станице „Сјењак“ прије и после 15.05.1992.године:

Цитирам: „Након што смо завршили радове на ископу ровова исте заузимамо, а остали дио припадника појачавају контролу на пунктовима.“

Извештај ратних полицијских станица сачинили су њихови командири: Селимовић Екрен, Механовић Пашага...

Уређење заклона, фортификацијске препреке и друге припреме на запоседању ширег реона Брчанске Малте у Тузли, рађени су на Кризном Штабу Предсједништва под руководством Прцић Фарука у чијем саставу су били и војни стручњаци и то Жељко Кнез и Сеад Делић.

Кризни Штаб Предсједништва планирао је и до танчина организовао перфидни план напада на колону ЈНА током њеног измештања из Касарне „Хусинска буна“. Планирани и организовани напад био је, по мишљењу вештака др. Стојковића, „диверзантско препадног типа са класичним елементима заседе“. Циљ им је био да нападну неборбени део маршевске колоне ЈНА и нанесу јој што веће губитке у живој сили и материјално техничким средствима.

Ради спровођења перфидног плана, Кризни Штаб Предсједништва формирао је и Оперативни Штаб станице Јавне безбедности у Тузли, који су сачињавали руководни кадрови и представљали команду свим наоружаним формацијама. Између Кризног Штаба Предсједништва, који је своје седиште преместио у Центар за обавештавање и јављање и из кога је могао у сваком тренутку знати шта се догађа на терену, и Оперативног Штаба одржавана је непрекидна веза разним системима: телефон, радио веза, и др. Потпуна координација ова два Штаба остваривана је преко начелника Станице Јавне безбедности Бајрић Меха - команданта Оперативног штаба.

Напред наведене чињенице утврђују се из „Списка припадника ратних станица милиције маневарских јединица СЈБ Тузла и осталих оружаних јединица, које су браниле Тузлу у мају 1992.године“, а у ком Списку је наведено да „Кризни Штаб Предсједништва Скупштине Општине Тузла сачињава 9 лица, где се под редним бројем 1. налази име Бешлагич Селима, као председника, а под редним бројем 4. име Бајрић Меха звани „Меша“.

Конспиративност у раду Кризног Штаба остваривана је скривањем појединих поверљивих информација од члана Кризног Штаба, који је ту био само да попуни форму структуре. Нпр. под редним бројем 8. налази се име Перић

Бранка, за кога се у Извештају Предсједништва наводи да му нису били доступни најважнији подаци.

У напред наведеном списку налази се и списак лица која чине „Оперативни Штаб станице Јавне безбедности Тузла“, у коме је под редним бројем 1. наведено име Бајрић Меша - командант, а под редним бројем 9. име опт.Јуришић Илије.

Оперативни Штаб Службе јавне безбедности у Тузли, представљао је јединствену команду над свим наоружаним јединицама БиХ. У Оперативном Штабу организовано је непрекидно дежурство, у чему је учествовало више лица са различитим својствима, при чему је један увек био главни и то дежурни Оперативног Штаба.

Напред наведене одлучне чињенице утврђују се посебно из Извештаја о раду Предсједништва СО-е Тузла за период јануар 1992.– април 1993.година од 18. маја 1993.године.

Цитирам (стр.8. и 9.): „Зато је 27. марта 1992.године формиран Кризни Штаб Предсједништва у саставу: Селим Бешлагић – предсједник; Бранко Перић – подпредсједник; чланови: Сеад Авдић, Рефик Ахмединовић, Јасмин Имамовић и Стјепо Лукић. Војностручни консултанти Кризног Штаба били су будући команданти Жељко Кнез и Сеад Делић. Мехмед Жилић и Мехо Бајрић били су у саставу Оперативног Штаба“.

„Бранку Перићу нису били доступни најважнији подаци....“

„ Перић је побјегао из града уочи 15. маја“.

„Концем трећег мјесеца Центру за обавештавање се наређује ратни режим рада, а овај Центар постаје и сједиште Кризног Штаба Предсједништва, као и седиште команданта Окружног и Општинског Штаба ТО БиХ Тузла“.

А на страни 10 Извештаја се наводи да је на основу Одлуке о мобилизацији од 04. априла 1992.године, (цитирам): „У мјесецу априлу наоружано је 2200 припадника полиције и оформљен Кризни Штаб МУП-а....“.

Затим, (цитирам): „У априлу, па све до 15. маја 1992.године, врше се интензивни преговори са бившом ЈНА... и истовремено жели добити на времену, како би се наше јединице куповином оружја што боље наоружале и свакодневним радом што више оспособиле“.

У вези са извршеним инжењеријским запречавањима свих праваца који воде у Тузлу или из ње, на страни 12 Извештаја се наводи:

Цитирам: „Касарна „Хусинска буна“ била је покривена нашим снагама... Све ове мере предузимане су уз војно – стручне консултације команданата Округног и Општинског Штаба ТО БиХ Тузла и Станице Јавне безбједности Тузла“.

Потом, „У то доба у Тузли се појављује једна јединица „Патриотске лиге“. У свом саставу имала је 65 наоружаних људи. Овој јединици обезбједили смо смештај и исхрану и с њом се настојали договорити да у сукобу са бившом ЈНА, не смије ићи одвојено, него само под јединственом командом и то истовремено..., и не смије ући прије него кад за то будемо спремни, тј. ни прије ни послје него тачно на вријеме“.

Све напред наведено произилази и из стенограма са свечане седнице Општинског Вјећа одржана 04.04.1995.године, где је на 33. и 34. страни из говора Бешлагич Селима – начелника Општине Тузла, забележено и следеће:

Цитирам: „Због очигледне близине рата 27.марта 1992.године формиран су Кризни и Оперативни Штаб за одбрану Тузле, који су вршили све потребне анализе и доносили наредбе“.

„Концем трећег мјесеца Центру за обавјештавање наређујемо ратни режим рада, а овај Центар постаје и сједиште Кризног штаба Предсједништва Општине као и сједиште команданта Округног и Општинског Штаба ТО БиХ Тузла.

Поштовано Веће,

Оптужени Јуришић Илија био је припадник резервног састава полиције МУП-а БиХ, као бивши високи руководилац и начелник станице Државне безбедности Тузла. По отпочињању оружаних сукоба у БиХ, опт.Јуришић се као добровољац јавља у станицу Јавне безбедности Тузла где бива распоређен у Оперативни Штаб Службе Јавне безбедности Тузла.

Према документу „Списак организационих јединица СЈБ Тузла у периоду од 04.04. до 25.05.1992.године“, наведен је и „Списак Оперативног штаба СЈБ Тузла“ у коме се под редним бројем 6 налази име оптуженог Јуришић Илије и његов статус „добровољца“.

Статус „добровољца“ за оптуженог Јуришића наведен је и у списку Оперативног штаба написаног руком, у коме је означавањем статус сваког лица – члана Оперативног штаба, словним ознакама: „А“ – активно лице; „Р“ – резервиста и „Д“ – добровољац.

Формирани Оперативни Штаб и пре 15. маја 1992.године одржавао је састанке, што произилази из сачињених записника. Тако на пример из Записника од 20. априла 1992.године, међу присутнима на састанку под редним бројем 3 наведено је име опт. Јуришић Илије, а на дневном реду је била политичко безбедносна ситуација у Тузли, коју је урадио Предсједништво СО Тузла.

Доказ о улози оптуженог Јуришића у Оперативном штабу произилази из „Увјерења бр.20-16/10-598 од 11.04.1996.године“ у коме стоји:

„Јуришић (Ивана) Илија из Тузле...био је припадник резервног састава полиције МУП-а Р БиХ од 06.04.1992.године до 11.02.1994.године, ангажован на пословима члана Оперативног штаба СЈБ ОСУП-а Тузла од 06.04.1992.године до 25.05.1992.године.“

Дана 15. маја 1992.године, оптужени Јуришић Илија у Оперативном Штабу прима дужност „дежурног Оперативног Штаба“ у 14 часова. У Штабу заједно с њим сигурно се налазило више лица а међу њима и сведок Цувај Златан, оперативац из безбедносне службе и две, за сада, непознате женске особе, чланице стрељачке дружине у Тузли, са дужностима снајперисте, што произилази из сведочења Цувај Златана, замолним путем од стране Тужилаштва БиХ као и одбране оптуженог.

У Оперативни Штаб није могло ући непозвано лице, већ само она која су имала специјалне пропуснице, коју пропусницу је имао и оптужени на своје име и то: „Одобрење издато од СЈБ Тузла под бројем 18-15/08-03/92 од 09.04.1992.године, на неодређено време.“

Негде око 14,00 часова један део 92.моторизоване бригаде пошао је да изађе из Касарне „Хусинска буна“, али је враћен од стране припадника Службе јавне безбједности Тузла са Брчанске Малте. Тада није било јасно због чега су враћени. О овом догађају, при преузимању дужности, опт.Јуришића је обавестио претходни дежурни Оперативног Штаба, Зарић Божо.

Враћање маршевске колоне ЈНА било је у циљу реализације перфидног плана Крзног Штаба Предсједништва, пошто је време до 19 часова истог дана искоришћено на потпуном запречавању и пуном војном запоседању правца измештања. Конкретна реализација перфидног плана даље је била у надлежности Оперативног Штаба и на терену распоређених јединица: Територијалне одбране, Службе јавне безбједности, Патриотске лиге.

Маршевска колона ЈНА из Касарне „Хусинска буна“ полази у измештање одобреним правцем нешто испред 19,00 часова. На челу колоне налази се једно полицијско возило МУП-а Тузла, иза њега војни транспортер у коме је

потпуковник Дубајић са представником власти Тузла Енвером Делибеговићем, те потом још око 28 разних војних возила. Први део колоне, где је било око 30-ак возила и који је био измакао другом делу колоне, пратило је такође једно полицијско возило МУП-а Тузла. Други део колоне, који је заостао иза првог дела колоне био је, готово, потпуно неборбени део, и у њему није било припадника власти Тузле или пак пратње од полицијских возила.

Одлучне чињенице произилазе посебно из приказаног видео материјала и с тим у вези писменог налаза и мишљења вештака проф.др.Слободана Јовичића, који је израдио анализу и обраду аудио и видео материјала, те израдио транскрипт и анализу почетка и трајања пуцњаве. Налаз и мишљење овог вештака у потпуној су сагласности са изјавама оштећених и сведока саслушаних на главном претресу.

И поред тога што у току кривичног поступка није на поуздан начин утврђено којим уговореним знаком је Кризном и Оперативном Штабу дојављено да је први део колоне измакао, исти је засигурно постојао. Ово зато што је наредба за напад на други део колоне уследила пошто је први део колоне био на безбедном растојању од другог дела колоне. Кризни и Оперативни Штаб су знали у ком делу колоне су њихови представници и пратња полиције, што посебно произилази из сведочења Бајрић Мехе на главном претресу од 01.09.2009.године.

Овај сведок каже да му је из Центра за обавештавање, где је иначе био смештен и Кризни Штаб, јављено да су у колони ЈНА Енвер Делибеговић и Јасмин Имамовић а да се он тада налазио у Оперативном Штабу заједно са Николић Будимиром и опт. Јуришић Илијом који је био дежурни Оперативног Штаба.

На главном претресу је такође утврђено да се у канцеларији где су се налазили Бајић, Николић и опт. Јуришић налазио и телевизор на коме је вршен директан пренос изласка колоне ЈНА из касарне те да су пренос заједно све тројица посматрали.

Дакле, дежурни Оперативног Штаба (опт.Јуришић) је преко Центра за обавештавање и посматрањем на телевизору преноса изласка колоне ЈНА из касарне имао довољно увида у сва догађања на правцу измештања колоне ЈНА.

Након увида у пролазак првог дела колоне ЈНА кроз раскрсницу Брчанска Малта, у коме су били представници власти Тузле, и проласка задњег полицијског возила на зачељу првог дела колоне, а по стицању првих војних возила другог дела колоне у реон Брчанске Малте, командант Оперативног Штаба Бајрић Мехо тражи од дежурног Штаба – овде оптуженог Јуришић Илије, да изда наредбу за напад на колону.

Након саопштења захтева од Бајрића, оптужени Јуришић без оклевања узима микрофон и путем радио везе издаје наредбу за отварање ватре на маршевску колону ЈНА. У тренутку издате наредбе, део колоне ЈНА налазио се у Скојевској улици и раскрсници Брчанска Малта. У овом делу колоне налазило се и неколико војних санитетских возила, видно и прописно обележених. У војним и у санитетским возилима превозио се већи број припадника ЈНА без спремности за борбу и одбрану. Војници су седели на товарном сандуку возила леђима окренути према страници сандука са наоружањем између ногу и цевима окренутим увис, не очекујући напад. Највећи број војника био је под церадама возила.

Напред наведене чињенице потврђене су бројним сведочењима о положајима и понашању припадника ЈНА на теретним војним возилима у колони, те и из приказаног видео материјала.

На пример:

- фотографије урађене од стране вештака др.Јовичића са ЦД= ВРЗ 0480 објашњене на стр.27. налаза, забележено је време 15.05.1992.године 18,57 часова, а на њима је приказан један војни камион без цераде, на коме се јасно виде да седе војници ЈНА леђима окренути страницама товарног сандука.

Перфидност припремљеног напада на колону ЈНА показује се како према начину припреме тако и према току одвијања напада. Наиме, напад је започео тако што су прво, распоређени снајперисти убијали возаче војних возила, и тако их заустављали. На возила која су успела некако да прођу кроз раскрсницу на Брчанској Малти уз надљудске напоре рањених возача, распоређени припадници разних јединица БиХ су канапом извлачили повезане нагазне мине. Изненадна, жестока и усредсређена ватра распоређених у борбеној готовости спремних припадника јединица БиХ, убила је или ранила велики број припадника ЈНА, који су били у војним возилима или пак у видно обележеним санитетским возилима.

Перфидност напада на колону ЈНА према доказима изведеним на главном претресу потврдио је у свему својим налазом и мишљењем вештак генерал у пензији др.Миле Стојковић, који је између осталог, навео:

Тачка 3. мишљења

Према заузетом положају војника и других наоружаних припадника формација БиХ у Тузли – распоређених дуж пута кретања маршевске колоне ЈНА може се закључити да се „радило о осмишљеној и добро организованој препадној акцији снага ТО и МУП-а Тузле на маршевску колону са елементима класичне

заседе.“

„У конкретном случају, акција је могла бити изведена само према плановима и инструкцијама Кризног штаба (орган ДПЗ) и Оперативног штаба (као команде) снага ТО и МУП-а у Тузли.“

Тачка 4. мишљења

„Масовна унакрсна ватра са околних зграда и утврђених ватрених тачака из приземља појединих зграда изазвала је дезорганизацију и разбијање маршевске колоне у неколико праваца. То је била бочна унакрсна паљба из више врста пешадијског наоружања.“

Тачка 5.мишљења

„Имајући у виду оштећења на возилима, могуће је устврдити да су оштећења настала дејством снајпера. Груписани погоци на стакленом делу ветробрана возила „ТАМ-110“ намењеном за превоз пешадије, уочљиво је девет прецизних погодака у делу сувозача и три у делу возача – што указује на реалну претпоставку да се ради о дејству снајпера кал.7,9 мм.“

О карактеру напада на маршевску колону и самом току и начину његовог одвијања, сведочили су бројни сведоци, чији искази се могу свести и у исказ сведока оштећеног Мандић Томислава са главног претреса од 31.03.2008.године, где каже: „Шофершајбна је била избушена на мом возилу. Било је пет рупа.“

Припремљеност перфидног напада произилази и из изјава већег броја саслушаних сведока на главном претресу, а који су се налазили у првом делу колоне. Наиме, ови сведоци су потврдили да су по изласку из Тузле сазнали да је колона нападнута па су хтели да се врате да би помогли извлачењу другог дела колоне. Међутим, код места Славиновићи наишли су на блокиран пут попреченим камионом пуним камења. Дакле, очигледно је ова препрека постављена после изласка првог дела колоне из Тузле са циљем запречавања и поновног уласка у Тузлу борбеном делу колоне ЈНА.

Да је све унапред добро испланирано и организовано потврђују и извештаји ратних полицијских станица:

Извештај РПС „Славиновићи“

Цитирам: „Радио станицом сам чуо одређене разговоре око повратка једне колоне војне... и тада сам сво људство дигао и распоредио дуж пута од вулканизера до ОШ у Славиновићима и истима сам наредио када чују да ја

почнем да пуцам да тада и они почну из свог оружја да пуцају по колони, односно по оном ко пуца по нама.“ (коментар: како је могао командир РПС „Славиновићи“, Селимовић Екрем да зна да ће из колоне на њих неко отворити ватру!?)

Извештај РПС „Брчанска Малта“

О својој активности после враћања првог изласка војне колоне ЈНА око 14,00 часова,
к-дир РПС „Брчанска Малта“ Мехинагић Пашага наводи:

Цитирам: „Припадници станице који су се затекли код својих кућа на одмору, позвани су да се одмах јаве у станицу. Са људством смо ојачали висинске тачке, патроле...“

Извештај РПС „Сјењак“

Командир ове полицијске станице у свом извештају између осталог наводи:

Цитирам: „У једном моменту примјетисмо да се појачава дио Брчанске Малте и Сјењака са припадницима маневарских јединица.“

Поштовано Веће,

Током напада убијен је најмање 51, док су рањена најмање 50 припадника ЈНА, чији ближи подаци су наведени у диспозитиву прецизиране оптужнице а због пијетета погинулих наводим њихова имена и у завршној речи, а то су:

Благојевић (Анђелка) Радислав, из Мичијевића, рођен 07.07.1970.године, Благојевић (Сима) Војо, из Поречјине рођ.10.10.1959.године, Благојевић (Драга) Војо, из Подгоре - Лопаре, рођ.16.02.1942.године, Божић (Илије) Гордан, из Комара – Лукавац, рођ.23.11.1964.године, Васић (Ненада) Јово, из Пожарнице, рођ.10.10.1953.године, Вујановић (Љубомира) Цвијетин, из Пожарнице, рођ.17.06.1966.године, Вукојевић (Анђелка) Саво, из Кртова - Лукавац, рођ.28.01.1965.године, Гогановић (Жарка) Васкрсије, рођен 02.05.1937.године, Давидовић (Николе) Божо, из Видуше – Какањ, рођ.07.01.1973.године, Деспотовић (Петра) Славко, из Бос.Петровог села, стар 34 године, Ђурановић (Сава) Роберт, из Комара – Лукавац, Ђурић (Илије) Живко, из Црног блата, рођ. 04.07.1968.године, Ђурић (Марка) Зоран, из Црног блата, рођ.07.05.1961. године, Ђурић (Марка) Миленко, из Црног блата, рођ.25.03.1963.године, Ђурић (Милана) Марко, из Црног блата, рођ.23.02.1936.године, Зец (Бранислава) Драженко, из Приједора, рођен 11.05.1972.године, Илић (Стеве) Владо, из Тузле, рођ.09.10.1952.године, Илић (Радована) Бошко, из Бријеснице – Лукавац,

рођ.08.07.1970.године, Јањић (Љуба) Драго, из Колимера – Тузла, рођ.10.10.1956.године, Јовановић (Живана) Душко, из Пожарнице, рођ.07.05.1973.године, Јовичић (Милорада) Мирослав, из Пурачића – Лукавац, рођ.22.04.1968.године, Јокић (Ника) Горан, из Офенбаха – Немачка, рођ.08.11.1972.године у Пожарници, Јосиповић (Крста) Младен, из Лукавца, рођ.27.07.1965.године, Јурковић (Марка) Зоран, из Тузле, рођ.24.11.1962.године, Кулишић (Васа) Милан, из Сижја – Лукавац, рођ.12.04.1946.године, Лазић (Јована) Ранко, из Симин Хана, рођ.29.09.1973.године, Латковић (Марка) Слободан, из Босанског Петровца, рођ.19.08.1973.године, Лопатко (Данила) Мирослав, из Прњавора, рођ.29.09.1972.године, Лукић (Милана) Илија, из Кртова – Лукавац, рођ.28.03.1964.године, Љубојевић (Станимира) Ћорђе, из Ковачице – Тузла, рођ.02.09.1962.године, Марковић (Џвијетина) Стојко, из Возуће – Завидовићи, рођ.26.03.1962.године, Мекић (Миленка) Драган, из Живиница, рођ.08.09.1959.године у Земуну, Мићановић (Мића) Владимир, из Тузле, рођ.29.09.1968.године, Михајловић (Радована) Зоран, из Комара, рођ.26.06.1966.године, Михајловић (Радована) Милан, из Комара, Мркоњић (Ранка) Ранко, зв. „Стојан“ из Сижја, рођ.17.05.1948.године, Недић (Васкрсија) Милан, из Сижја, рођ.16.02.1956.године, Недић (Неда) Радо, из Смолуће, рођ.13.08.1955. године, Остојић (Јанка) Милорад, из Доње Потпеће – рођ.21.05.1954. године, Перић (Ћорђија) Остоја, из Смолуће, рођ.18.02.1969. године, Петровић (Сретка) Боро, из Кртова, рођ.03.06.1971. године, Поповић (Радивоја) Ненад, из Калесије, рођ.29.11.1954.године, Савић (Бранка) Миленко, из Пожарнице, рођ.13.10.1959.године, Сорајић (Бранка) Божидар, из Љубиње, рођ.10.12.1973.године, Стојановић (Бранка) Сретен, из Дубнице – Калесија, рођ.1955.године, Тадић (Милорада) Боро, из Кртова, рођ.25.04.1964.године, Тодоровић (Душана) Драган, из Кртова, рођ.07.02.1964.године, Тодоровић (Луке) Радомир, из Кртова, рођ.23.09.1954.године, Тубић (Јована) Јеленко, из Сижја, рођ.22.04.1953.године, Џвјетковић (Мирка) Данило, из Доње Потпећа - Сребреник, рођ.14.02.1972.године, Џолић (Николе) Јован, из Јајца, рођ.07.07.1971.године.

Имајући у виду перфидност напада и намеру Кризног и Оперативног штаба Тузле да јавности ускрате тачне податке о броју погинулих и рањених (сва тела погинулих припадника ЈНА власти Тузле нису одмах предала ЈНА, нека тела су касније размењена, а нека су сахрањена у масовну гробницу „Трновац“ без њиховог означавања, а нека се и данас налазе на само њима познатом месту), у поступку није било могуће доћи до њиховог тачног броја. Међутим, из више докумената несумњиво произилази да је убијено најмање 51 и рањено најмање 50 припадника ЈНА. Ово произилази из следеће писмене документације:

- документ под ознаком И-1529 од 07.02.2001.године у коме се наводе имена 80 погинулих и 22 рањена припадника ЈНА;

- записника о ексхумацији и идентификацији посмртних остатака у којима се наводи 19 идентификованих и 3 неидентификована лица;
- списак погинулих и рањених под ознаком „Тузланска колона 15.05.1992. године“ који је суду предао сведок-оштећени Илић Радојица, у коме је наведено 87 погинулих припадника ЈНА;
- списак погинулих припадника ЈНА из ВП 7954 Тузла у колони 15.05.1992. године, који је сачинила ЈНА и где је наведено 80 погинулих припадника;
- списак убијених и несталих припадника ЈНА Тузланске колоне, сачињен од непознатог аутора, а у коме је наведено 94 погинула припадника ЈНА; и
- уверења о смрти,
- извода из матичне књиге умрлих,
- обдукционих записника Института за судску медицину ВМА од 21.05.1992. године,
- налаза и мишљења вештака др. Ђорђа Алимпијевића,
- картица несталог лица – Оперативног тима Владе Републике Српске,
- списка несталих лица Оперативног тима Владе Републике Српске,
- записника о саслушању оштећених родбине погинулих и рањених, као и сведока саслушаних на главном претресу.

Правно ценећи утврђено чињенично стање, несумњиво се да закључити да је оптужени Јуришић Илија извршио кривично дело употреба недозвољених средстава борбе из чл. 148. ст.2. у вези ст.1. КЗ СФРЈ, ради чега предлагем да га суд огласи кривим и осуди на казну по закону.

У конкретном примеру издавањем наредбе за напад на маршевску колону ЈНА био је основни и битан чин радње извршења кривичног дела перфидног начина борбе, који је забрањен по међународном праву у чл.37. ст.1. Допунским протоколом И где се прописује да је „забрањено убијати или заробљавати противника прибегавајући перфидним поступцима.“ Перфидни поступци представљају „акте којима се улива поверење противнику да га наведе да верује да има право,...са намером да се изневери то поверење“.

Без издавања наредбе за напад јединицама на терену, напада на колону ЈНА не

би било.

Дакле, нема сумње да је напад на маршевску колону ЈНА у Тузли 15.05.1992.године био перфидног карактера, јер је команда касарне „Хусинска буна“ одржавана у уверењу да има право мирно изаћи из Тузле по основу закљученог Споразума између држава СРЈ и БиХ, затим Одлуке Предсједништва БиХ и на крају конкретног споразума са војним и цивилним властима Тузле, који су команданта касарне Дубајића непрекидно уверавали да неће бити нападнути приликом изласка.

Беспризорност поступања Кризног штаба, Оперативног штаба и јединица под командом Оперативног штаба Тузле показала се највише у чињеници напада и уништења санитарних војних возила, што је изричито забрањено по међународном праву и то чл.19. И Женевске конвенције и чл.21. Допунског протокола I.

Битна улога оптуженог Јуришића у линији командовања: Кризни штаб – Оперативни штаб – јединице на терену, није умногоме умањена чињеницом што издата наредба није његово изворно већ пренешено командовање. Оптужени је био у обавези да наредбу одбије извршити или макар затражи додатно објашњење, што он није ниједним гестом учинио, па се његово понашање има окарактерисати као свесно и жељено.

Оптужени Јуришић Илија је знао за постојање споразума између СРЈ и БиХ о измештању ЈНА са територије БиХ на територију СРЈ, знао је и за одлуку Предсједништва БиХ о мирном повлачењу јединица ЈНА са територије БиХ број 02-11-327/92 од 27. априла 1992.године, те о споразуму између војне и цивилне власти Тузле са командантом касарне ЈНА „Хусинска буна“ о мирном измештању 92.мтбр и правцу измештања, а ипак је и поред свега на тражење команданта Оперативног штаба Меше Бајрића, издао наредбу за напад на колону ЈНА. Наведене чињенице упућују на несумњив закључак да је са перфидношћу напада оптужени био добро упознат. На овакав закључак упућују и подаци који говоре да је, по својој природи, акција заседе тајне природе и да у њој, посебно у командном ланцу, не могу учествовати лица у која се нема поверења. Она у која се нема поверење, њима се ти подаци и не дају, као што то и пише у извештају, нпр. за члана Кризног Штаба Бранка Перића.

У овом злочиначком чину, унапред планираном и организованом, са подељеним улогама, који је трајао кратко, а ипак довољно дуго да смртно страда и буде рањен велики број припадника ЈНА, поред оптуженог Јуришића и други актери су показали своје право лице.

Ради илустрације навешћу неколико упечатљивих казивања оштећених, саслушаних у својству сведока на главном претресу:

- сведок оштећени Тешић Љубо, војник на одслужењу редовног војног рока, главни претрес 10.04.2008.године, каже:

„Наше возило је нападнуто када смо пролазили зграду Техничког прегледа.“

„Искочио сам из камиона и рањен док сам лежао сакривен под заустављеним возилом.“ „Рањен сам тако што је на мене док сам лежао под камионом са оближње терасе неко бацио црну бомбу. Пошто сам и претходно већ био рањен, само сам је успео мало одгурнути од себе, док сам гледао у њу, не могавши да скренем поглед, она је експлодирала и погодио ме гелер у око.“

- сведок оштећени Ђурић Боро, главни претрес 03.07.2008.године, каже:

„На нас је запуцало одмах код првих зграда. Пуцало се тако жестоко да нисмо могли дићи главу.“

„Искочио сам из возила у канал поред пута и ту су на мене бацили експлозивну нараву, па сам рањен у леву страну кука и бутине.“

- оштећени Јовановић Живан, отац погинулог Јовановић Душана, главни претрес 03.07.2008.године, каже:

„Мој син је био у санитарском војном возилу – њих седморица војника и сви су погинули осим Јовановић Миломира, који је рањен. Санитарско возило погодила је зоља и исто запалила, тако да су погинули изгорели, а ја од сина пронашао само три кости.“

- сведок оштећени Бабуновић Цвијац, главни претрес 04.07.2008.године, каже:

„Био сам возач „Дајца“. Самном у возилу је као сувозач био Трипковић Рајко – активно војно лице и он је тада рањен.“

„Паљбу по возилу сам осетио на Брчанској Малти и ту сам одмах погођен у леву руку. Наставио сам да возим до бензинске пумпе и даље нисам могао. Ту сам возилом налетео на мину. Било је мина на путу и пре ове на коју сам налетео, али сам их успео избећи. Видео сам да су мине на пут вучене шпагом.“

- сведок Јововић Бранко, активни војни старешина, главни претрес 09.10.2008.године, каже:

„Моји војници у санитарском возилу су били Вукмирица Миодраг, који је рањен, и Савић Ненад, који је погинуо. Били су обојица из Београда и обојица на редовном одслужењу војног рока.“

- сведок оштећени Крстић Радован, војник на редовном одслужењу војног рока, главни претрес 28.03.2008.године, каже:

„Један њихов војник пришао је мени и Стевановић Радану, који смо били рањени и лежали у каналу и где смо испали из камиона, питао ме је где ми је наоружање, а потом иза појаса извадио пиштољ, ставио ми цев у уста и опалио, а затим ме дршком пиштоља ударио у главу.“ „Како смо остали живи, сами Бог зна.“

Међутим, било је и другачијих понашања од напред наведених, која такође истичем, а о којима су казивали оштећени на главном претресу:

- сведок оштећени Тодоровић Озренко, главни претрес 07.11.2008.године, каже:

„Када је камион морао стати, ја сам искочио и сакрио се под камион. На нас су пуцали из зграда, одозго кроз цераду.“

„Док сам лежао под камионом, видео ме је један полицајац у заклону и руком ми је дао знак да неће пуцати.“

На крају илустрације казивања саслушаних сведока навешћу део исказа сведока Нонковић Уга, дат на главном претресу 10.10.2008.године који је дао целовитију слику збивања на Брчанској Малти:

„Сутрадан сам (на лицу места) набројао ту 49 лешева. Било је и изгорелих лешева, сећам се једног који се тешко могао разликовати од точка на возилу на којем је изгорео.“

„Учествовао сам делимично у преговорима око изласка. Да нам нису гарантовали безбедност ми бисмо сигурно другачије изашли. Преварили су нас.“

„Војници су били у возилима и у товарним сандуцима, леђима окренути страницама са пушкама међу ногама и цевима окренутим у вис. Лаж је да је војска напала на град.“

„Отишао сам сутрадан у болници на Градини и успео обићи 23 рањена војника. Нисам све обишао.“

„Напад је био на неборбени део колоне: санитар, кухиња, складишни део.“

„Војници су погођени у леђа на возилима, а возачи у груди, стомак, тако смо их налазили на возилима.“

А на крају свог казивања овај сведок каже:

„Тузла је заборавила да је ЈНА 1989.године највећи терет поднела у спасавању рудара у несрећи када је било 189 мртвих. Ја сам као старешина ЈНА учествовао са војницима ЈНА у спасавању и због тога добио од Тузле „Октобарску награду“.

Поштовано Веће,

У својој одбрани оптужени Јуришић Илија оспорава своју улогу као дежурног у Оперативном штабу, а неоспорава да је радио-везом свим јединицама под командом Оперативног штаба 15.05.1992.године око 19,00 часова пренео наређење Бајрић Мехе за напад у форми „на ватру одговорити ватром“.

Међутим, оптужени такође у својој одбрани тврди да је пре издате наредбе два или три пута преко радио-станице био извештаван без представљања онога који обавештава, (мада су сви имали тајне шифре и шифрарник), да војска пуца, да војска пуца по зградама, да војска пуца по грађанима и да се он на ова обавештења није оглашавао, јер није знао шта треба да ради у таквој ситуацији пошто Бајрић Мехе ту - у Оперативном Штабу није био присутан. Ово обавештавање је потрајало извесно време у коме је он одлазио до прозора и покушавао да чује пуцање. Након трећег обавештења преко радио-везе у Оперативни штаб је, наводно, тада ушао командант Штаба Мехе Бајрић који не тражи никакво обавештење нити му он подноси било какав извештај, а који је од њега одмах захтевао да изда наредбу, наводно, „на ватру одговорити ватром“ што је он одмах и учинио. Даље у својој одбрани оптужени тврди да уопште није знао ни о каквом плану за напад на колону ЈНА, да није знао стање на терену нити га је могао проверити због удаљености Оперативног штаба од места догађаја и да је само пренео наредбу Бајрић Мехе.

Међутим, након сведочења Бајрић Мехе на главном претресу од 01.09.2009.године, опт. Јуришић мења своју одбрану у делу где је овај сведок потврдио да су: он, Николић Будимир и опт.Јуришић заједно били у Оперативном Штабу пре изласка колоне ЈНА из касарне, за време напада на колону као и после тога.

Напред наведеним писменим доказима и сведочењима сведока утврђена је улога и својство оптуженог у Оперативном штабу и то: својство добровољца у

МУП-у Тузла, својство члана Оперативног штаба и својство дежурног Оперативног штаба на дан 15.05.1992.године који је имао овлашћење командовања над јединицама муслиманско-хрватске стране у сукобу.

Сведок Станкић Благоје потврдио је да је са опт.Јуришићем био у Оперативном Штабу дежурни 14.05.1992.године у времену од 07 до 19 часова и да се он зачудио када је оптуженог Јуришића видео поново у Штабу „нешто испред 18 часова“, јер то није била смена оптуженог.

Потпуно је нереално и немогуће да једна добро припремљена оружана акција – перфидни напад на колону ЈНА терористичко-диверзантског типа са елементима класичне заседе по својој природи строго тајног карактера у линији командовања: Кризни штаб – Оперативни штаб – командири јединица на терену, има у свом ланцу неупућену особу која не зна своје место, улогу и овлашћења! Сведочење Станкића оповргава одбрану „о неупућености“ опт.Јуришића. Перфидни план је подразумевао напад на колону ЈНА са јединственом командом, тачно на време, ни пре ни после, како то и стоји у извештају о раду Председништва СО-е Тузла за период јануар 1992.-април 1993.године.

О почетку напада чекао се најповољнији моменат са циљем избегавања сопствених губитака и угрожавања својих представника у колони. Због тога је и пропуштен први део колоне, где су се они и налазили. Одређена обавештења из колоне, по сведочењу Станкић Благоја дао је и сада пок. Бркић Мухамед (заменик Бајрић Мех) јављањем радио везом „последње возило напушта касарну“, мада то није било тачно јер се он и Станкић Благоје нису налазили на зачељу колоне ЈНА при изласку из касарне.

Напада из колоне ЈНА није било. То потврђују сви искази оштећених и сведока саслушаних у овом предмету са којима су у потпуној сагласности налази и мишљења вештака др.Јовичића и др.Стојковића.

На главном претресу је утврђено исказима саслушаних сведока да су командири јединица бошњачко-хрватских снага имали своје шифре за јављање, па је потпуно ирелевантно а према доказима и неистинита тврдња оптуженог да је пре његове издате наредбе за напад било пуцњаве и напада из колоне ЈНА.

Наиме, први пуцањ уследио је са стационираног места, са стране, а не из колоне, а жестока унакрсна паљба уследила је свега на око приближно 2 секунде од првог пуцња. Дакле, нема ни говора да је пре жестоке пуцњаве било уопште спорадичних пуцања о којима говори оптужени Јуришић.

Понашање оптуженог Јуришића након издате наредбе за напад на Маршевску

колону ЈНА такође показује да је он био свестан свега што се догађало на Брчанској Малти. Овај оптужени, а ни било ко други, у вези овако једног тешког страдања припадника ЈНА који су служили војни рок у касарни „Хусинска буна“ у Тузли, није написао ниједну реч у било ком извештају, посебно не ни у једном документу који су водили или пак требали водити у Оперативном штабу – књига дневних догађаја и слично. О обавези вођења књиге дневних догађаја у Оперативном Штабу, сведочио је Бајрић као и Станкић Благоје.

Неоснованост одбране оптуженог Јуришића произилази и из приказаног видео материјала, у коме је један детаљ посебно апострофирао вештак др.Јовичић. Наиме, Селим Бешлагић се у програм телевизије „ФСЗ“ јавио у 20,13 часова и тада искључиво говорио о „инциденту који се догодио“ и ниједном речи није говорио о нападу војске, а репортер телевизије „ФСЗ“ потом пренео у етар да је градоначелник Бешлагић саопштио да је војска напала грађане Тузле и да су они одговорили на тај напад. Овакво понашање репортера телевизије „ФСЗ“ у свему је разумљиво ако се доведе у везу са сведочењем сведока Цувај Златана који је потврдио да је овој телевизији у унапред припремљеном плану дата таква улога.

Сведочење Радовић Божине да се у „ФСЗ“ том приликом налазило непознато униформисано лице, а, у одређеном смислу и урађени транскрипт разговора у „ФСЗ“ од стране вештака Јовичића, потврђују сведочење Цувај Златана.

Шта више, против већег броја рањених припадника ЈНА, власти Тузле покренули су кривични поступак за кривично дело „служење у непријатељској војсци“, што произилази из решења о спровођењу истраге Вишег суда у Тузли, Ки.бр.104/92 од 26.06.1992.године. Овакво понашање је „нон сенс“ посебне врсте.

Да ли се у конкретном примеру могло радити о грешци? Не!!!

Грешка би била ако се иде путем па се скрене лево уместо десно и тсл. Али, ако се направи заседа препаднодиверзантског типа, ако се са војском запоседне свака тачка на правцу проласка колоне ЈНА којој је претходно више пута обећан миран и несметан излазак из касарне, ако издаш наредбу за напад на ту и такву неборбену колону, ако су војници ЈНА, који мирно седе на товарним сандуцима војних возила у маршевској колони упуцани у леђа, онда је то ЗЛОЧИН И ГРЕХ, за који се мора одговарати.

Оптужени Јуришић Илија био је свестан свога дела и хтео је његово извршење, које стање воље и свести, чини облик виности – директни умишљај.

Сматрајући несумњиво доказаним све битне елементе кривичног дела употреба недозвољених средстава борбе из чл.148. ст.2. у вези ст.1. КЗ СФРЈ, то предлажемо

да га суд за исто огласи кривим, осуди на казну по Закону и обавеже да плати трошкове кривичног поступка.

Приликом изрицања врсте и одмеравања висине казне, предлажем да се као отежавајуће околности посебно цене:

- број погинулих припадника ЈНА: најмање 51 лице,

- број рањених припадника ЈНА: најмање 50 лица,

- напад, уништење, убиство и рањавање видно обележених санитетских војних возила и војника у њима.

Завршну реч завршћу реченицом из Друге посланице Корићанима, Светог Апостола Павла:

Слободан цитат:

У свему имамо невоље у животу, али не губимо наду. Невоље нам оптеретише прошлост, а садашњост на крилима правде, улива наду у будућност.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Милан Петровић